

AMERIKOS LIETUVIS

PART

TWO

V. Olchovski's

LINKSMŲ KALĖDŲ!

Apie Nazarėnų sektą, prasiplatinusią Vengrijoj, Serbijoj ir Chorvatijoj.

Nazarėnai yra pasekėjai mokslo Naujojo Įstatymo, ypatingai pamokslo ant kalno. Jie nepripažįsta nei jokios jerarchijos, pamokinimo raštu ir abelnai organizacijos; jų mokslas nenustovėjęs, besikeičiantis, skirtingas dogmatiniame sątikyje įvairiose bendrovėse, — net vienoj ir toj pačioj bendrovėj yra narių savaip tikinčių. Bet dorinis visų mokslas yra vienas ir tas pats. Visi jie veda aštriai dorinį, susilaikantį gyvenimą. Svarbiausiomis gyvenimo tiesomis skaito: darbingumą, kuklumą santikiuose su žmonėmis, nuolankų kentėjimą nuoskaudų ir susilaikymą nuo dalyvavimo prievartoje. Jie nepripažįsta teismo, liuosu noru nemoka mokesčių, neprisiegdinėja, ir atsisako nuo kareiviavimo ir apskritai imant, žiuri į valstybę, kaip į nereikalingą jiems įstaigą.

Į savo bendruomenes, susidarančias ypač iš darbininkų luomo, nazarėnai priima tik tai „prisikėlusius dvasioje,“ padariusius atgailą ir gyvenančius nauju gyvenimu. Dėlto nazarėnų vaikai nesiskaito nazarėnais tol, kol nesulaukia atatinamo brandos amžiaus ir kol patys panorėsią įstoti į tikinčiųjų bendruomenę.

Nazarėnų atsisakymas nuo karinės prievolės išsiskiria prieš juos Austrijos vyriausybės persekiojimą. Bet nazarėnai tvirtai laikosi savo įsitikinimo apie nesuderinamumą su krikščionybė karinės tarnybos ir nuolankiai neša uždedamas ant jų pabaudas, neatmainant Kristaus įstatymo.

Savo atsisakymus nuo karinės prievolės nazarėnai pamatuoja Kristaus žodžiais: „o Aš sakau jums: nesipriešink piktam“ (V, 98 Mat.) ir „mylėkite savo priešus, laiminkite jus keikiančius, ir melskitės už skriaudžiančius jus“ (V, 44 Mat.).

Paprasti sodiečių vaikai, nazarėnai, dažnai stebina savo persekiotojus tuo tvirtumu, su kuriuo jie perneša visokias kankynes. Ir taip elgiasi ne tikai rekrutai, bet ir atsarginiai, — t. y. toki, kurie jau po atlikimui karinės tarnybos paliko nazarėnais. Kuomet juos šaukia į manevrus, jie atsikovo imti į rankas ginklą. Žinant, kad juos už tai gali nuteisti kalėjimui ligi gyvos galvos, jie išanksto sutvarko savo ukį taip, idant žmona viena galėtų ukį valdyti ir atsisveikina kaip ir amžinai su savo šeimynomis. Jų šeimos tankiausiai užjaučia jų kankinimams.

Taip, anuomet Joga Radovanov'as (sevas) iš Večbaso (Bačka), būdamas paskirtas Pešte į 6 pulką, 6 kuopą, griežtai atsisakė paimti ginklą, sakydamas, kad jo tikėjimas jam neleidžia tai daryti. Teismas priteisė jam du metus kalėjimo. Jo vyresnysis brolis, nuteistas kalėjimui 1894 m., sėdėjo ten jau 10 metų. Motina tų dviejų brolių atėjo atlinkyti jaunesnį. Vyriausybė nedavė leidimo pasimatyti. Jinai stovėjo ir verkė kalėjimo kieme. Ir tuo laikų pamatė viename lange sunaus veidą ir tuojaus gi sušuko jam: „Syne moi zlati, ne moi za Boga uzeti pušku!“ (Sūnau mano auksini, del Dievo neimk tu ginklo!).

Pabaigoj rugpiučio 1895 m. buvo šaukiami atsarginiai Legedinsko rezervinio pulko. Kuomet atsarginiams buvo dalinami ginklai, du iš jų nepanorėjo priimti ginklo, delto kad, kaip jie sakė, jiems tai užgimtas nazarėnų tikėjimas. Kapitonas Olčvare pradėjo jiems aiškinti, kad Dievas mylis

kariuomenę, kad jog dabar einą ne į karą, o tik tai į manevrus, kur niekas nepraliesias kraujo. Nazarėnai į tai atsakė: „Bet mus delto veda į manevrus, idant išmokinus žmones žudyti.“

Kapitonas mėgino paveikti į juos baimę. Jis pasakė jiems, kad pereitą rudenį vienas nazarėnas irgi panašiai elgėsis ir jis keletą kartų buvo baustas, ir, pagalios, uždarytas 17 metų į tvirtovės kalėjimą.

— Tegu mus sušaudo, — ramiai atsakė nazarėnai, — bet mes negalime eiti prieš Dievo įstatymus.

Kiti atsarginiai nuėjo į šeimynas anų atsarginių, ir jų žmonos, dar nebudamos sektoje, raudodamos prašė vyrų, idant pastarieji pasiduotų valdžios parėdymui, bet jie nesutiko. Kapitonas įsakė pasodinti juos 10 dienų sunkaus arešto. Kuomet juos vedė, jie, verkdami, skyrėsi su šeimynomis.

— Pasilikite su Dievu, — kalbėjo jie, — mus gyvus palaidosią del Viešpaties Dievo, del šventos nekaltybės ir dvasinės tyrybės, delto kad žmonės privalo buti, kaip Dievo avinėliai.

Franko Novak'as turėjęs atlikti karinę tarnybę Tamešvare. Kuomet jį pirmą kartą drauge su kitais rekrutais nuvedė į mokymo aikštę, jis atsisakė priimti ginklą. Pastebėjęs trypimą apie Novaką, būvusis aikštėje generolas atėjo į tą vietą ir paklausė, kas atsitiko. Jam pranešė. Generolas meiliai paklausė Novako, delko jis nenoris paimti ginklą. Novak'as ištraukė iš kišenius mažą Evangelijos knygelę ir tarė:

— „Aukštesnė valdžia leidžia spausdinti šią knygelę, o taip-gi nedraudžia gyventi sulig jos nurodymų. Šioje gi knygoje pasakyta: mylėk artimą, kaip pats save. Nenoriu imti ginklo delto, kad stengiuosi sekti Išganytojaus nurodymus.“

Generolas ramiai ligi pabaigos iš klausė Novak'o žodžius, paskui tarė jam: „Vienok toje pat knygoj pasakyta: kas ciesaoriaus — ciesaoriui, kas Dievo — Dievui.“

Novak'as pradžioje nesuprato ką atsakyti ir tylėjo, bet paskiau, pagalvojęs, nuėmė nuo galvos karišką kepurę, nusikabinęs šautuvą, mundierą ir, visa tai padėjęs tarė: „Štai visa tai jo didenybės ciesaoriaus, štai aš ir atiduodu jam visa, kas jo yra.“

1897 m. į miesto notarą Didžiosios Korkindos atėjo persenęs senelis. Jis rankose turėjo lakštą popieros: liudyimą apie teisę ant pensijos invalidui 48-tų metų.

— Malonėkite užrašyti, ponas notare, — tarė senukas, — kad aš atsisakau nuo savo pensijos.

Nustebintas notaras paklausė senuko: — Ką jūs, Vanda, bene užkastą turtą radote?

— Tikrai, visiškai teisingai, ponas notare, — atsakė senukas: — aš radau turtą. Radau aš, ponas notare, savo Viešpatį, kuris man esąs brangesnis už visus šio pasaulio turtus ir Kuriam netinka, idant Jo vergas maitytusi duona, įgyta per ginklą.

Nežiurint į žiaurius persekiojimus, vartojamus prieš juos vyriausybės, nazarėnai savo tikėjimo stipriai laikosi ir jo nemaino. J. Naruševičius, Mokolai, 1924 m.

KALĖDOS.

„Sveiki, sulaukę šventų Kalėdų!“ — Tais žodžiais, paprastai, sveikinasi asmens Kalėdų šventėse tarp savęs susitikę. Jie savo sveikinimais vieni antriems linkėja sveikatos, pasisekimo, siekiamųjų tikslų atsiekimio, ilgo ir laimingo gyvenimo ir daug kitokių gerovių. Šis gana gražus sveikinimosi budas yra labai senas. Jo pradžia nuo Kristaus gimimo laikų. Kristui gimus, pirmąjį pasveikinimą pasiuntė angelai garsindami Dievui garbę aukštybėse ir gerosios valios žmonėms ramybę žemėje. Tą Kristų gimusių sveikino turtuoliai karaliai ir beturčiai piemenys. Net ir neprotingi gyvuliai sveikino Jį ant savo kelių priklaupdami. Taigi, nuo to tai laiko visas krikščioniškas pasaulis ir įvedė į savo tarpą tą viso gero linkėjantį pasisveikinimą.

Sveikinimosi budų yra visokių. Vieni sveikinaši betarpiai siųsdami simboliškus ir alegoriškus laiškūčius, antri—atsidėję lanko savo pažįstamus, gimines, draugus ir net, kartais, visai suvargusius ir visų apleistus asmenis neaplenkdami. Kartais, sveikindamiesi, net dovanas vieni antriems siuntinėja. Ir tas viskas ne be prasmės daroma yra. Juk Kalėdos Kristaus gimimo simbolis yra. Kristus, nors ir nereikalingas buvo dovanų, bet jas priėmė ir priėmė vien tik norėdamas parodyti, kad geros širdies žmonių nuo savęs neatstumia — jų prašymų išklauso. Taigi, žmonija sveikindamosi ir dovanas siųsdama, daro vardan To paties Jezaus Kristaus.

Bet ar duoda ką nors gero tie Kalėdų švenčių linkėjimai? Į šį klausimą vieni neigiamai atsako, antri aiškina, atsižvelgdami į paties sveikintojo vidujinius troškumus. Logiškai galvodami, turime pripažinti, kad šie paskutiniai turi tiesą, nes retai kada sveikinantis savo linkėjimus iš pratimo ir del svieto akių siunčia, bet dažniausiai turi mintyje Tą, kurs visokių malonių Šaltinis yra. Kalėdų šventėse sveikinantieji, be abejonės, stojasi mintyje prieš stalinėlį gulintį Kudikėlį Kristų, ir tikisi, kad Tas Kristus išprašys savo Dangiškojo Tėvo viso to, ko jis sveikinamajam linkėja. O jeigu taip yra, tad kodel-gi negali sveikinimai duoti žmonijai naudos, nes jie yra lygus malda, kurioje kaip sau, taip ir kitam dažnai ko prašoma ir jeigu verti esame ir savo prašymą iš širdies siunčiame, išklausytais buname. Be to, jeigu jau kitokios naudos ir neduotų sveikinimai, tai vis tik jie sveikinamiesiems primindami, kad jie dar tebėra to asmens branginiai ir gerbiami, nors vidujiniai patenkintais padaro. Taip-gi sveikinimais vieni antriems savo draugiškus jausmus išreikšdami, tuomi pačiu dar tampresniais ryšiais tarp savęs susijungia.

Gautieji sveikinimai džiugina kiekvieną žmogų, bet daugiausiai jais patenkinti neturtėliai. Ne vieną sykį asmuo likimo nuskriaustas ir visų apleistas ir nebetekęs vilties į geresnę ateitį, netikėtai nuo kokio brangaus ir garbaus asmens pasveikinimo o dar geriaus dovanas, gavęs, iš nusiminimo lyg iš miego atbunda ir vėl skindamas savo vargingojo gyvenimo kelią, ramiai žengia artyn karsto kaskart tikėdamasis laimingesnės ateities kada nors sulaukti. Jei sveikinimais džiaugiasi turtingi ir laimingi žmonės, tai koks begali buti džiaugsmas tų, kurie save iš žmonių draugijos išmestais skaitėsi — mums nebesuprantamas yra. Jų džiaugsmas iš tikrųjų gali buti lygus džiaugsmui žmonių, po keturių tukstan-

čių metų laukimo, Kristaus gimimo sulaukusios.

Kristaus gimimo šventę švenčia visi Jo gimimą pripažįstantieji krikščionys, net neatsižvelgiant ir į tai, kokios jie krikščionių sektos pasekėjais nebutų. Taip-gi, krikščionių tarpe ne maža yra nieko viršgamtiško nepripažįstančių — laisvamaniais likusių, kurie ir-gi bendrai dalyvauja šių švenčių šventime ir sveikinimų siuntinėjime. Kokiame atminimui jie tai daro, nelaisvamaniui nesuprantama yra. Jie nieko aukštesnio nepripažindami, neturi nei iš ko linkėjimų gerybių prašyti, nei patys iš savęs suteikti gali, todėl ir jų sveikinimai, apart asmeninio džiaugsmo, nieko kito duoti negali — vien tik sausais žodžiais pasilieka, del ko viršminėtas sveikinimų naudoti neigimas, pasidaro teisingas.

Kalėdų šventėse visas krikščioniškas pasaulis savo vidujinius jausmus ne vien sveikinimais išreiškia, bet dar daug ir kitokiais išvidiniais ženklais tai parodo. Pavyzdžiui: Kučių vakarą stalas apdengiamas šieniu, kurs primena Betlejaus stainele. Lietuvoje dar pastato ant stalo Kristaus kančios stovylą, kurią rytą, vaikams dar tebedmiegant, nuima ir ant sienos pakabina, o jos vietoj padaro įdubimą ir susikėlusius vaikams rodo, kad toje vietoje Kristus gimė. Žinoma, vaikams įdomiau, kur tas vaikelis dabar yra, todėl tėvai aiškina, kaip sparnuotieji angelai iš dangaus atskridę Jį pasveikino ir paėmė nusinešė toli toli į žydų žemę į Betlejaus stainele, kur paskui atkeliavo trys dideli pasaulio turtuoliai Jo pasveikinti. Kadangi tie turtuoliai iš labai toli buvo ir kelio nežinojo, tai juos, kad nepaklystų, vedė didelė stebuklinga žvaigždė. Taipgi aiškina vaikams, kaip nakties dvyliktoje visi tvartuose esantieji gyvuliai pamatę ant stalo gulintį Kudikėlį Kristų ant savo kelių buvo suklaupę ir meldėsi. Dar taisy vaikams Kalėdų egleles ir žvakelėms degant, aiškina, kad toji šviesa yra tik dalelė Dievo šviesos, kurią vaikelis Kristus atnešė žmonijai. Tokių gražių pasakojimų vaikai gana įdomiai atsidėję klausosi ir stebisi. Tokre visi vaikams aiškinimai taip giliai jų protuose įsikverbia, kad jau sekančių Kalėdų sulaukę ir tas visas apeigas matydami, patys savo mažesniems broliams ir seselėms aiškinti ima. Nors, rodos, tas viskas didelis vaikų apgaudinėjimas yra, bet kadangi jų silpnoms galvelėms daug pagelbėja Dievo galybę suprasti, tai visai nepeltingas yra.

O kaip graži ir pilna simbolių Kučių vakaro vakariene! Joje vardan Kristaus atneštos lygybės ir brolybės visa šeima su savo tarnais ir globojamaisiais sėdasi už bendro stalo, sustoję trumpai meldžiasi ir tosios Dievo akyse lygybės ir brolybės ženklą švęstas plotkas laužo ir dalyjasi ir paskiaus valgo įvairius tai vakarienei sutaisytus pasninko valgius. Laisvamaniai, patys nežinodami, kokiame atminimui Kalėdas švenčia, nuo tų visų apeigų liuosi yra. Gal ne vienas jų prisiminus, kuomet jauni budami ir pas tėvelius tebegyvendami tose apeigose dalyvaujami linksmų ir patenkinti buvo, širdis verda, kunkuliuoja, bet gėda savęs ir savo draugų neleidžia viešai savo tikybinius jausmus pareikšti ir tokiu būdu, neparodydami savo nusiminimų ir širdies grauzimų, nors švenčių šventime bendrai su tikinčiais dalyvauja.

Mes, katalikai, kaip viešame, taip ir bažnytiniame gyvenime tokius gražius papročius turėdami, turime juos be galo branginti. Pagal Kristaus pranašavimo bažnyčia iki pasaulio pabaigos nesugriauinama pasilikdama ir kiekvienai šventei atsakančias apeigas įvesti sugebėdama, be abejo, tą viską iki savo viešpatavimo pabaigos čielybėje išlaikyti galės, bet didelis pavojus yra iš liaudies tiems gražiesiems papročiams išnykti. Juos išnaikins pačių žmonių tikybinius atšalimas ir su kitataučiais bendravimasis, nes vienos tautos papročiai labai veikia į kaimynę tautą. Daugiausiai iš gražiausių papročių bene Lietuvių tauta yra turėjusi ir dar daug jų tebeturi. Kadangi pagal papročius pažįstama kiekvienos tautos budas ir dvasia, todėl juos reikia didžiai branginti ir kiek galima stengtis neatmainytai išlaikyti. Todėl mes, lietuviai, nepasiduokime svetimtaučių įtakai! Latutė

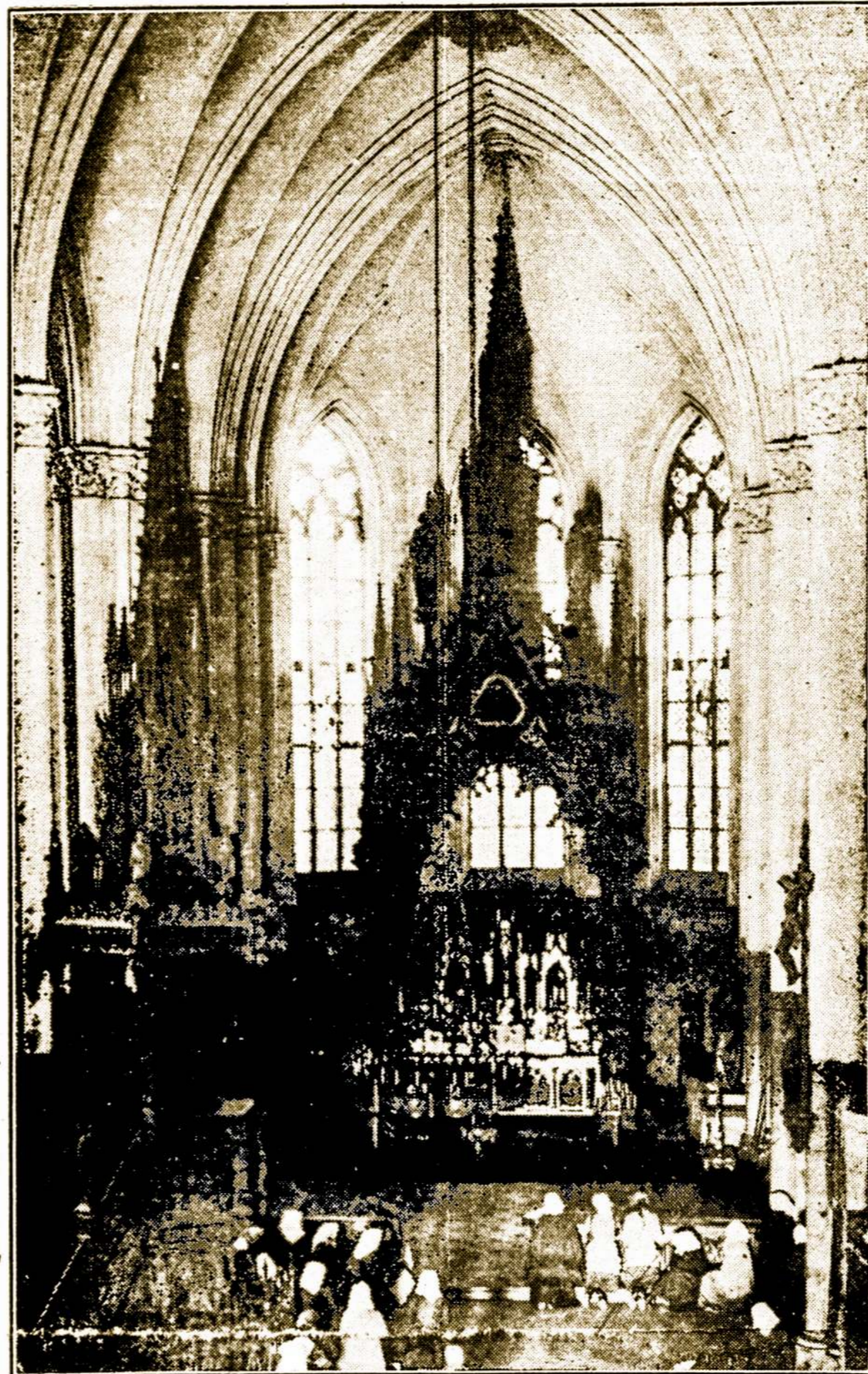
PIRŠLIAI. FELJETONAS.

— Dėde, eime prie buteliuko! Aš norėčiau su Tamsta vienu gana svarbiu reikalu pasikalbėti, nes esi nebejaunas žmogus, prityręs gyvenimą ir moki gražiai kalbėti, o man kaip tik toks ir reikalingas yra. — Taip kalbėdamas Troškunų Šaltanosis tempė senį Pimpirą į Šaučiuno traktierių.

Šaltanosis buvo jaunas vos 35 metus turintis vaikinys. Tik keturi metai suėjo, kaip

ką šnekučiavosi. Matyt, nelinksmią kalbą turėjo, nes abiejų veidai kas kartas labiau niuokėsi, o ypač Onytės, veidas liudėsiu prisipildė. Dar ilgai kalbėjo Šaltanosis, bet Onytė nieko nebeatsakė ir kuomet jis pakilęs atsisveikindamas norėjo Onytę pabučiuoti, ši atstumė jį savo rankomis šalin ir veidelį delnais užsidengė.

Aukso dievaitis visagalis. Aukso apdemdytas protas praranda mandagumo ribas, nebemato kito negarbei tveriamųjų

Rokiškio Bažn. Didysis šv. Mato altorius.

jis iš Amerikos grįžo. Šaltanosiui, kaip ir daugumai amerikonių, žinoma, ir puikybės nestigo: Ant akių visuomet nešiojo blizgančius akinius; vaikščiojo gražiai apsirėdęs ir pirštiniuotas; kalbėjo lietuvių-anglų žargono kalba. Jau buvo pirkęs su visomis apirusiomis trobomis valaką žemės ir tik bereikėjo gauti žmonelę ir laimingai gyventi.

Be skolų Šaltanosis ir-gi neapsėjo — buvo paėmęs iš banko 900 dolerių, bet apie jas taip neišsitarė, kad net šnybzdėjusieji kaimynai pradėjo nutilti. Skolas padengti vis-gi reikėjo, todėl kitokios išeities Šaltanosis neradamas, nutarė vesti ir tam tikslui kvietė Pimpirą į traktierių, kad ten piršliui painformavus, ką jis piršdamas turi kalbėti ir ko vengti.

Kam nežinoma Lietuvos liaudies budas, kad susijungimo rolė ne meilė, bet turtas lošia. Lietuvos bernaitis galima prilyginti gyvuliui, nes lygiai su gyvuliais turi savo kainą, tik tuo skirtumu, kad gyvulys vedamas turgun parduoti, o bernaitis pats pagal mergeles važinėja ir save dera. Ne vienam priseina net keletą metų išvažinėti, kol save parduoda, kas del aukštos kainos ne kiekvienai mergelei nupirkti prieinamas.

Šaltanosis, budamas jaunas, sveikas ir gražus vyras, buvo visų apylinkės mergelių mylimas ir gal ne viena jų tikėjosi sau draugu jį turėti. Jis taip-gi ne be širdies buvo — visų labiausiai jis mylėjo Onytę, pas kurią dažnai ir laikydavos. Bet paskutinis Šaltanosio atsilankymas sudrumstė Onytės ramumą ir išnaikino turimą viltį.

Buvo tai gražus rudens vakaras. Saulė jau senai buvo nusileidus, bet vakaruose dangus teberaudonavo. Nuvytusieji medžių lapai, primindami žmogaus senatvę ir mirtį, šlamėdami krito žemėn. Sutupę paukščiai nutilo, tik kada ne kada praskrido šikšnosparnis ar sudejavo pelėda. Šeimyna taip-gi visa buvo sugulusi, tik Šaltanosis su Onyte tebesėdėjo priebutyje ir kaž

priežasčių, nebesiskaito su savuoju "aš" ir užsikiša ausis, kad negirdėjus skriaudžiamųjų skundų. Tas pats atsitiko ir su Šaltanosiu. Jis save apkainavo 800 dolerių, o Onytė vos 500 litų teturėdama, negalėjo savo mylimojo nusipirkti ir todėl šis palikęs jauną, gražią ir dorai išauklėtą mergaitę ir neatjausdamas jos širdies skausmo, išvažiavo pas kitas į piršlius. Pirmiausiai nuvažiavo į Kovarsko parapiją pas Žiogaitę. Kadangi Šaltanosio arkliai visai menki buvo, tai visą piršliavimo laiką jį skolino iš piršlio Pimpiro. Pimpiras buvo gerai pasiturintis ukinkas, todėl ir pakinktą gerą turėjo. Važiuodami neužmiršo ir skambučio prikabinti, kurs savo skambėsiu gązdino voveres ir miško paukščius ir iš tolo skelbė kaimams svečius atvažiuojančius. Skambučio garsą pirmieji pajuto šunės ir savo lojimu pripildė visą kaimą. Pagalios Šaltanosis, šunų lydymas, visu greitumu perbėgo per kaimą ir apsisėjo ties Žiogo kiemu. Tuo laiku Žiogaitė po rateliu sėdėjo ir plonai linelius verpė. Užgirdusi vartų gurgždėjimą ir į kiemą įvažiavimą, suprato kas atvažiuoja ir, sykiu džiaugdamosi, sykiu išsigandusi, pradėjo veide mainytis — tai raudona, kaip rožė palikdama, tai vėl balta, it lelija, pasidarydama. Ir yra ko džiaugtis ir nusigąsti. Džiaugtis reikia, nes jeigu nepasisektų ištekėti, tai reikėtų senamergei buti ir brolienės vaikus auklėti. Nusigąsti — nes gal atvažiuo koks bausis ir nuo širdies atstumiantis, bet pasitenkins turimąja dalimi ir tėveliai per prievartą varys, kas jau ne kartą yra atsitikę ir tada daug gaudžių ašarėlių reikės išlieti, kol pasiseks tėveliai permaldauti.

Į kiemą įvažiavę piršliai pirmiausiai pririšo arklį prie prieklečio, paskiau patys nusipurtė sniegus ir suėjo į vidų. Šaltanosis taip susirupino, kad net botagą palikti užmiršo — sykiu su savimi trobon

įsinešė, kurį šeiminkas paėmęs po to į važį nunešęs padėjo.

Žiogo grįčia buvo gana švari ir sutvarkyta: stalas užtiestas, lovos paklotos, kas pirmiausiai metėsi piršliams į akis ir priminė — šeiminkų rupestį ir darbštumą.

Vidun suėję piršliai pirmiausiai su tėvais pasisveikino, o paskiau jau su kitais namiškiais. Su mergele sveikindamiesi abudu piršliu ją permetė akimis nuo galvos iki kojų ir pamanė: — Graži būtų paukštelė, tik visa nelaimė bus, jeigu negalėsime del turto susikalbėti.

Namiškiai svečius susodino už stalo. Piršlys Pimpiras atsisėdo krikštasuolėje, o jaunasis užstalėje. Pimpiras iš kišenės išsitraukė juodą sudėvėtą nosinę, užtiesė ant apdengto stalo ir užstatė valytos degtinės butelį. Tuo Lietuvos liaudies papročiu suprantama svečių atvažiavimo tikslas. Kadangi prie gėrimo reikalinga užkanda, tai tuomi pačios šeiminkės pasirupino. Kada jau viskas ant stalo buvo parengta, piršlys nusišluostė į rankovę, atsikosėjo ir pradėjo savo kalbą toku pat būdu, kaip kad kitų piršlių daroma. Pirmieji žodžiai buvo šie:

— Mes girdėjome, kad Tamstos turite gerą karvytę parduoti ir todėl atsklausėme pas Tamstas. Ar tai tiesa?

Šeiminkas atsakė: — Mes karvyčių jokių neparduodame, o jeigu jau taip norite ką nors pas mus gauti, tai galiu šitą mergaitę Tamstoms perleisti — ir privedęs savo dukterį šaly jaunojo pasodino. Piršliai dar kartą ją visą permetė akimis, mintyje gerėjos jos išvaizda ir troško, kad pasisektų piršlybos.

Nors kiti piršliai žinodami, kad yra išleidžiama mergaitė, pirmiausiai teiraudavosi, kiek pasogos yra skiriama, bet Šaltanosis, kaip amerikonas norėdamas iš kitų išsiskirti, paklausė: — Kiek Tamstos manote už mane duoti? Aš save kainuoju 800 dolerių.

Tėvas Žiogas nors ir labai nepatenkintas tokio reikalavimu buvo, bet tą savo nepasitenkinimą slėpdamas, gana rimtai ir šalta atsakė.

— Tamsta, piršdamasis, turėtumei pirmiausiai neužmiršti, kad Lietuva ne Amerika yra. Amerikoje 800 dolerių galima per vienerius metus sutaupyti, o Lietuvoje, kaip ukio šalyje, tam reiktų kelių dešimčių metų. Lietuvos ukininkų per metus sutaupyti 100 litų, kas lygu 10 dolerių, jau didele suma skaitoma. Aš nors ir pasiturintis ukinkas esu, bet savo dukteriai vargiai 1000 litų teskiuriu. Įdomu būtų žinoti, ar iš tikro tokios didelės sumos vertas esi?

Dabar Šaltanosis akimi pamerkė piršliui Pimpirui, kad šis pradėtų kalbėti. Pimpiras dar kartą nusivalė nosį, atsikosėjo ir pradėjo:

— Tamstos turite labai gražią dukterį ir, kaip matyt, taip-gi švarią ir gerą šeiminkę. Juk susenti jai neduosite ir tokiai mergaitei susenti, gėda būtų. Išleisti už neturtingo į vargą taip-gi gaila. Tamstos tinkamesnio už mano atvestąjį vaikiną tikrai niekur nerosite. Pagal jo turimojo turto, jis per mažai 800 dolerių reikalauja. Pas jį pinigų, kaip skiedrų — 5,000 dolerių turi bankon pasidėjęs, o kita tiek pas save. Dabar pirkto valaką žemės su visomis trobomis. Tiesa, trobos menkos ir jis jose n nori gyventi; todėl pasamdė darbininkus, kurie tas trobas sugriau ir naujas pagal naujos mados statys. Nori padaryti daug kambarių, vidų gražiai išpuošti, brangių baldų pristatyti ir net elektros šviesą įvesti. Gražiuose kambariuose ir graži žmona reikalinga, o Tamstų dukte kaip tik ir tikta. Jo žmona tikra ponija bus. Laukuose darbus dirbs samdyti tarnai, o pati ant rankų bus nešiojama. Vyras yra labai išmintingas ir gudrus ir todėl taip mokės gyvenimą sutvarkyti, kad Tamstų dukteriai mažiausio vargo neteks matyti.

Tėvas Žiogas, piršlio kalbos išklauses, pakasė pakaušį ir atsakė:

— Tiesa, abudu gražus yra ir būtų galima gražią porelę sudaryti, bet mano dukteriai Dievas neskyrė ant rankų nešiojamai buti. Ir ne tam mes ją auginame, ne tam į vargą pratinome ir dirbti mokiname, kad paskiau iš tos laimės tingine liktų. Juk ant rankų nešiojama ir negalėtų kitokia likti.

Be to, turtuose skęsdama pasikeltų puikybėn ir mūsų senų tėvelių išsižadėtų. Ne tam mes ją auginom, kad mus gyvus užkastų. Vargais-negalais sutapime tuksantų litų ir jai atiduosime, net nežiūrėdami ar už turtingo, ar už beturčio eitų, bi tik matysime iš meilės į tą kelią žengiant, nes tada tikri busime, kad mums visą gyvenimą bus dėkinga. Prisipažįstu, kad mes jau ne kartą klaidą padarėme ją varydami už nepatinkamo, bet pastebėję, kad mūsų toks elgesys pradėjo ją nuo tėvų atstumti, nutarėme į širdies dalykus daugiau nebesimaišyti ir todėl, jei Tamstos vienas antram tiktumėte, mes laiminsime ir atiduosime jai skirtąją sumą pinigų. Bet, antra vertus, man nesuprantama yra, kodėl tiek turto turėdamas, tokios didelės sumos pinigų dar reikalauja. Atrodo, lyg tai skolos turima. Netikėtina, kad toks vyras nebutų turėjęs kokios mylimos, kurią būtų galėjęs laiminga padaryti. Greičiausiai tie 800 dolerių ir mylimos išsižadėti privertė.

Šaltanosui, Žiogo kalbos beklausant, prisiminė 900 dolerių turimosios skolos, liudėsy palikta mylimoji neturtinga Onytė ir dingtelėjo širdin, bene Žiogui žinomas yra jo gyvenimas, nuo ko, lyg virtas vėžys, visas raudonas pasidarė.

Piršlys ilgai dar gynė Šaltanosio garbę, ilgai stengėsi įkalbėti, kad didesnės laimės sudarymui reikalinga abiejų pusių turtą sujungti ir tas turtas proporcingai turto didumui jungiamas turi būti, bet Žiogui nė šimto nepridedant, atsižadėjo gražiosios ir protingos mergaitės ir išvažiavo. Išvažiudami ir nesugertąją degtinę nuo stalo pasiėmė, kuri, sakėsi, busianti reikalinga kiton vieton nuvažiuos.

Šaltanosio kaimynai sužinoję apie jo piršliavimą ir spėdami turtingos ieškojimo priežastį, kiekvienas susitikęs kalbėjo apie piršlybas ir siulė turtu garsingas mergeles. Tokių mergelių apsiklausęs jau nebe viena turėjo ir tik bereikėjo pas jas atsilankyti ir pamėginti sutarti.

Po Žiogaitės aplankymo kelioms dienoms prašlinkus Šaltanosis su tuo pačiu piršliu išvažiavo į Traupės parapiją pas Kalnaitę. Vakarą pasitaikė, kaip ir dažnai žiemą esti, kuo baisiausias. Išūtęs vėjas be pasigailėjimo lindo po susegiotų rubų ir purtė kuną. Prieš vėją neatsilaikydamas sniegas kilo nuo žemės aukštyn ir bėgo per laukus toliai, kol pavargęs vėl kur pakrumėje ar ant kelio nenukrito. Užpustytu keliu Pimpuro arklyje pakšnodamas prunkstė ir palengva žengė pirmyn. Viskas gamtoje lyg apmirę buvo. Visu keliu vargiai porą žmonių sutiko, matyt, tuo pačiu tikslu bevažiuojančių ir kažko išsigandęs kiškis skersai kelią perbėgo. Kiškį pamatė Šaltanosis su Pimpuru iš džiaugsmo net kenčiamąjį šaltį užmiršo — lyg atgyjo, nes kiškio sutikimas didele laime pranašaujamas, kurią piršlybose jie be galo troško turėti.

Pagalios sušalę ir susnigti aštuoniose valandose vakarą pasiekė Kalno kiemą. Lietuvoje net priežodis susidaręs, kad girtuoklių ir piršlių arkliai vargo nejaučia, nes jie net blogiausiam ore be priežiūros palikti ketą valandų savo šeiminkų belaukdami kantriai išstovi. Ne kitaip pasielgė ir Pimpuras su Šaltanosiu — arklių pririšo prie prieklėčio, o patys suėjo į vidų. Vargšas arklys ten keletą valandų būtų išdrebejęs, jei geros širdies šeiminkė nebutų į malkinę jo įvairius ir šiltomis antklodėmis apklosčiusi. Dengiamas arklys pilnomis meilės akimis atsigrėžęs į moteriškę žiūrėjo ir savo dėkingumą išreikšdamas, dusliu balsu žvengė.

Pas Kalnaitę jau ne be taip jauku buvo piršliams, kaip kad pas Žiogaitę yra buvę. Grįčia nešvari: ant stalo stovėjo košėtas bliudas ir pora nemazgotų šaukštų; už stalo ant suolo kaž kieno rudinė buvo išties-ta ir pastalėje pamesti batai gulėjo. Netoli stalo ant sienos kabėjo juodas sudėvėtas rankšluostis. Sienos betvarkiai apkabinėtos įvairiais rubais. Lovos neklotos ir suverstos buvo. Net piršlių lankomoji mergelė vaikščiojo apstypusi ir pasišiaušusiais, susivėlusiais plaukais. Visa šeimyna taipgi paniurusi ir nekalbi buvo. Net piršliams vidun suėjus ir katalikų papročiu Kristų pagarbinus, nebuvo girdėt garsaus atsakymo. Tylomis pasisveikinę ir akimis visų tarpe lankomosios mergelės ieškodami, piršliams

paprastu budu susėdo už stalo. Nežinia, kaip ilgai toji tyla būtų tęsusi, jei nebutų įėjusi šeiminkė, nebutų pradėjusi klausinėti, kaip iš tolo svečiai atvažiavę ir nebutų pradėjusi pasakoti, koks sušalęs ir drebas arklys ir kur jį yra pastačiusi...

Kuomet svečiai jau šiek-tiek apsiprato, piršlys pagal lietuvių papročio vėl pasistatė butelį ir pradėjo savo kalbą. Ir kuomet piršlys Pimpuras paklausė: — Ar iš tikro turite karvytę parduoti, — Kalnas gana šalta atsakė: — Ne karvytę, bet tikrą karvę turime, nes duktė jau 35 metus suėjusi buvo, ir paliepė dukteriai šaly jaunojo sėstis. Šaly sėdinčioji mergaitė, kaip Šaltanosui, taip ir Pimpurui nemaloni buvo, nes Dievas išviršinių malonių buvo jai pasigailėjęs: — buvo neaukšta ir druta, ilgais išsikisusiais dantimis, žvairiomis akimis ir didžiai švelnuojanti. Jei ne didelis pasogas, tai tuojaus būtų išvažiavę, bet dabar kuomet pats Kalnas 700 dolerių buvo pažadėjęs, jie jau kaip nors dar nors šimtelį pridėti išsiderėti norėjo ir todėl kalba gana gyvai ėjo. Pimpuras, norėdamas Kalną suminkštinti, net degtine pradėjo vaišinti, kuri, paprastai, tik piršlyboms pavykus yra geriama, bet Kalnas, matyt, daugiau nebegalėjo pridėti, nes jokiū budu nesidavė prikalbamas. Ir taip visą naktį del šimtelio dolerių išsiderė-

parapijos, bet niekur nerado panos 800 dolerių turinčios. Daugiausiai turto rado skiriama senoms suaugusioms ir gyvojo pasogo turinčioms mergelėms, bet jis mielai ir tokias būtų ėmęs, jei tik pakankamai pinigų būtų turėjusios. Juk ne veltui lietuvių patarlė sako: — "Imtų jis ir ožką, bi tik but turtinga." Ne kitaip pasielgė ir Šaltanosis. Daug mergelių apvažiavęs, daug pasityčiojimų prisiklausęs ir net radęs tokių, kurios griežtai atsisakė už jo eiti, noroms-noroms turėjo grįžti pas Kalnaitę, 700 dolerių turinčią. Kalnaitė, matyt, tėvų ujama buvo ir del negražumo niekeno neimama ir todėl už Šaltanosio eiti greitai sutiko. Tėvas dar pažadėjo pridėti pakinkytą arklių, dvi karvi, tris avis ir taip nemažą krautį duoti. Šaltanosis, matyt, tuomi pilnai pasitenkino, nes gana gerame upe buvo ir linksmai tuštino pragertuvių butelį. Kadangi jau gana vėlus laikas buvo, tai pas kunigą užsirašyti važiuoti atidėjo rytdienai.

Per dvi savaiti laiko vestuvės jau buvo surengtos. Jaunasis mažai ką tesirengė, nes žadėjo jų nekelti. Jis norėjo pačią su palydovais apie pusryčius parsivežti, ir prie kaimynų porą valandų pavaišinus, vėl atgal parsiušti. Kadangi šliubas turėjo būti sekmadienį, tai Šaltanosis su savo svotais pas

gai dar taip verkusi butų, jei pagalios nebutų įėjusi senutė ir pakvietusi apžiūrėti ir perimti ukį, nes pati norėjo tuojaus išeiti. Ir kaip nustebo Šaltanosienė nuo senutės sužinojusi, kad vyras nunešęs miestelin 900 dolerių, kurių šiandien nesumokėjęs, rytoj turėjo būti viskas licituojama. Neberado ir savo pasoginių gyvulių, kuriuos vyras dėl tos pačios skolos jau buvo pardavęs.

Liudnai slinko dienos Šaltanosienei. Vyras jai buvo daug tolimesnis, negu svetimas, nes ir valgydami mažai ką kalbėjo. Kaip nesistengė pati įtikti, kaip jo nekalbino, vis tiek jis aklas ir kurčias viskam pasilikko. Nepasisekimo ir liudėsio našta slėgė jos širdį, bet neturėjo kam pasiguosti. Nekantriai laukė atlankams skirtojo sekmadienio, kuriame tikėjosi nusiramimą rasti, bet ir-gi apsvylė, nes nei vyras sykiu važiavo, nei jai vienai važiuoti arklių davė.

Kalnai, nebesulaukdamas žento su dukteria atsilankančių, patys išvažiavo patirti, bene kokia nelaimė yra atsitikusi. Ir kaip nustebo atradę dukterį per tris savaites visai atsimainiusią ir nuliudusią. Verkė tėvai dukterį į vargą išstumę, bet daug daugiau verkė Šaltanosienė tėvelių prašydama sykiu su savimi iš to vargo atgal į namus pasiimti.

Latutė

J. Naruševičius.

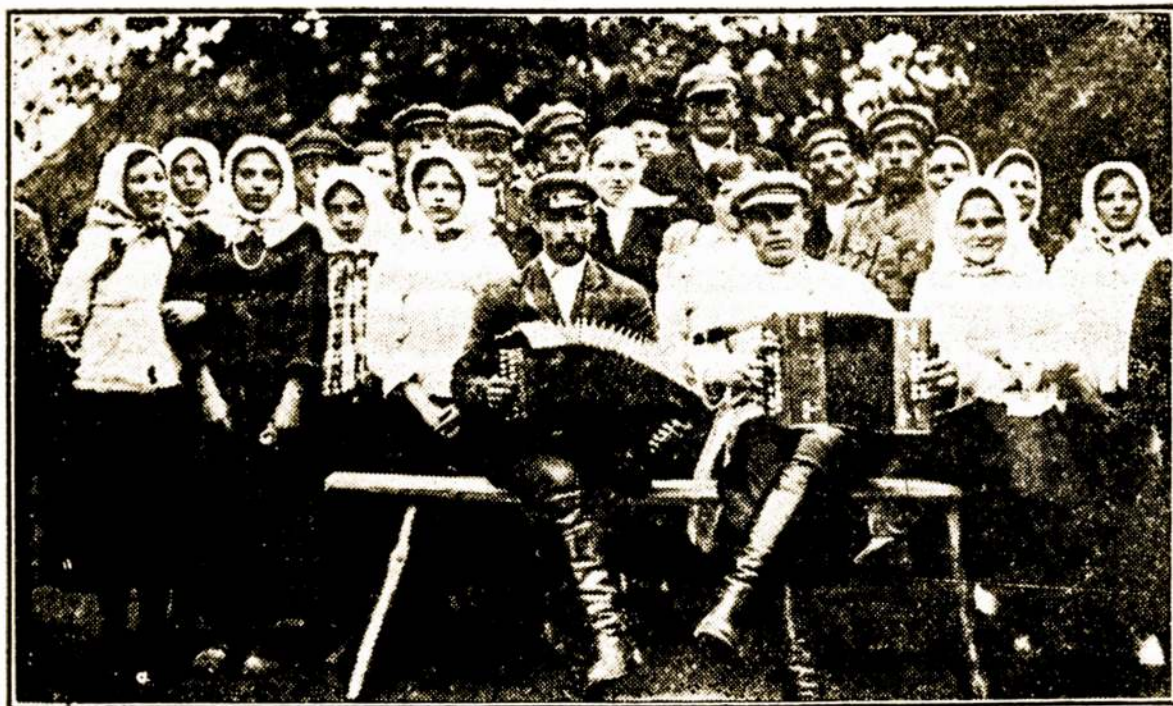
JEIGU TU, SKAISTI SAULELE...

Jeigu tu, skaisti saulele,
Žinotum,
Kiek pasaulių yr tamsybė,
Pastotum
Mums šviesesnė ir skaistesnė,
Laiminga
Ir neleistumeis už miško
Slaptingo.
Trumpa diena greit praėjus
Neleidžia
Tai pasiekt, ko žmogus ieško
Ir geidžia.
Nesusėjame įtempti
Mes iegą,
Kaip saulutė nusileidžia,
Pabėga!
O, kad dangus mums prašvistų
Aptemęs,
Kad but' dvasinė šviesybė
Ant žemės!
Kad į šviesą pasikeltų
Blakstienos,
Kad laimingas pasijustų
Kiekvienas!
Mes ne aukso ir sidabro
Maldaujam,
Tik už savo tautos teises
Kariaujam.
Niekam kelio mes nenorim
Pastoti,
Tik už šviesą pasirįžę
Kovoti.
Tu, saulute, nepaliaujant
Spindėki
Ir mūsų sunkioje kovoje
Padėki.
Tegu priešai mūsų žemės
Neliečia!
Tegu amžina šviesybė
Mums šviečia!

J. Naruševičius

NELIUDĖKIM, BET DAINUOKIM!

Neliudėkim, bet dainuokim
Iš visos širdies tikrai!
Teprašvinta mums malonų,
Netikėtini sapnai!
Mes sapnuokime šiandieną,
Kad daugiau skausmų nėra,
Kad mus supa skaisti saulė,
Kuria gėrisi siela,
Kad tave myliu karščiausiai
Ir mylėsiu visados,
Kad lydės mus bendra meilė
Ligi pat karsto lentos.
Neliudėkim, bet dainuokim
Visad garsiai ir linksmai!
Teišnyksta iš mūsų dvasios
Juodos mintys ir skausmai!
Tenušvinta veidai mūsų
Skaisčios laimės šypsena!
Te šviesybė ir ramybė
Viešpatauja amžina!

Lietuviškos vestuvės Vaizgirdonyse.

jė ir nesutikę, rytą išaušus, prižadėdami daugiau nebegrįžti, nors ir kviečiami būtų, išvažiavo namo.

Ant rytojaus Šaltanosis išvažiavo į Raguvos parapiją pas Pugžlytę. Ten jau ir antrus piršlius besikalbančius rado, už kurio Pugžlytė jokiū budu nesutiko eiti, nors šis ir be jokio turto būtų ją ėmęs. Tokioje kompanijoje Šaltanosis atsiduręs, labai ne-drąsiai savo 800 dolerių reikalavimą išsitarė ir dar nesmagiau pasidarė, kuomet į tokį reikalavimą Pugžlys tik juoku teatsakė ir dar pridėjo: — Dabar aš tik 500 dolerių te-duodu, ir tai negalima piršlių atsiginti, o jei paskyręs bučiau 800, tai ir durų nebe-galima būtų uždaryti. Pimpurui nebebuvo laiko ir savo priprastos gyrimo istorijos iš-kalbėti, nes dar treči piršliai užvažiavo. Šie paskutinieji, kiek galima buvo spresti, bu-vo Pugžlytės mylimas, nes ne apie pasogą, nė apie krautį nebebuvo kalbama, o tik ta-rėsi kad vestuves daryti ir kokiū budu užsa-kus paduoti. Šaltanosis su Pimpuru maty-dami, kad jiems čia ne vieta, atsisveikino ir išvažiavo. Šaltanosis iš Raguvos grįžo labai nepasitenkinęs ir tai ne tiek iš veltui padarytosios kelionės, kiek iš kaimietiško išniekinimo ir išjuokimo. Mat, nevidonai, norėdami iš turtingo amerikono pasityčioti, ėmė ir "nušelmavojo" arklių, nukirpdami uodegą ir pusę karčių. Gaila, kad arklys negalėjo prabilti, pranešdamas, kad jis skolin-tas yra ir kaipo toks nesutinka pajuokos ženklų ant savo nugaros nešioti.

Šaltanosui laukti nebebuvo kada, nes mėsėdas kas kartas arčiau Gavėnios slinko, todėl reikėjo arba savo vos paeinančiais ar-kliais važiuoti, arba vėl pas kaimyną skolin-ti. Žmonėse pasklydus gandai, kad Ra-guvoje su arkliu atsitiko nelaimė ir skolinti niekas nenorėjo. Laimė, kad piršlys Pim-puras nenorėjo su Šaltanosio arkliais važi-nėti, todėl nors ir menkesnį, bet vis-gi vėl savo arklių davė. Ir kur jie neišvažinėjo be-piršliaudami! Keletą kartų buvo Subačiaus parapijoje, du kartu Viešintose, keturius kartus Anykščiuose, keletą kartų vietų savosios

Kalnaitę jau šeštadienio vakare nuvažiavo ir ten rado įvairaus amžiaus ir lyties burius bestovinčius ir jaunuojų bejdomaujančius. Šaltanosis pro tuos žioplį burius per prie-menę į vidų besiverždamas užgirdo, šnybž-dėsj: "Žiurėkit, žiurėkit, kokį gražų vyrą Kalnaitė išsirinko! Matyt, jis ne tą bai-dyklę, bet jos pinigus ima." Kitoj vietoj vėl sušnybždėjo: "Nelaiminga toji vargšė, nes-ji už savo turtą vargą nusipirko. Juk jis toks gražus vyras budamas, negi galės ją mylėti."

Tokius ir panašius šnybždėsius Šaltano-sis girdėdamas truputį užsimastė, nes gerai suprato, kad šie šnybždėsio pranašavimai anksčiau ar vėliau vis tik turės išsipildyti, del ko gal ir labai karčiai reikės nukentėti.

Vestuvės trumpai tetruko. Jau antroje po šliubo dienoje Kalnaitė-Šaltanosienė bu-vo savo vyro namuose. Kaip Šaltanosienei, taip ir jos palydovams skurdu pasidarė į tuos namus įžengiant. Svetima samdyta se-nutė su duona ir druska jaunuosius sutikusi įvedė vidun ir daugias niekas svečiais ne-besirupino. Jaunoji pati turėjo pasirupinti stalą uždengti ir šio-to svečiams užkasti pa-įieškoti. Visa laimė, kad iš tėvynės išva-žiuodama ne mažai valgio buvo pasiėmusi. Svetimuose namuose ir prie daugybės žio-plių jaunuosios pažiūrėti susirinkusių, ne-drąsiai trusė svečius bevašindama. Jauna-sis, atnešęs porą ašuočių sugyžusio alaus, kaž kur dingo ir tik po trijų vaalndų vėl atsirado. Jaunajam atsiradus, palydovai atsi-sveikino ir išvažiavo, paskui kuriuos ir kai-mynai tuojaus išsikirsčė.

Svečiams išsikirsčius, Šaltanosienė vie-nai viena pasiliko grįčioje. Samdytoji se-nutė kaž ką apie tvartus trusė. Neramus vyras taip-gi kaž kur vaikščiojo. Jam vi-dun įėjus, ji mėgino prakalbinti, bet šis ap-sidairęs ir nieko neatsakęs vėl išėjo. Liudė-sio apimtoji moteriškė įsikniaupė į stalą ir ilgai gukčiodama verkė, bet niekas neatėjo nuraminti. Net vyras, keletą kartų vidun įėjęs, nė pusės žodžio nepratarė. Gal ir il-

MELDŽIAM PATĖMYTI

Su šiuomi numeriu mūsų antrašas persimaino, nes mes susikraustome į naują mūsų namą. Pereitą vasarą mes budavojome "Amerikos Lietuviai" namą ir po sunkaus visos vasaros, rudens ir dalies žiemos, naujas namas jau užbaigtas ir dabar persikraustome į mūsų naują vietą. Mūsų nauja vieta tik pora minučių ėjimo nuo senos vietos, mes buvome ant 15 Millbury St., dabar mūsų adresas toks:

"AMERIKOS LIETUVIS," 14 VERNON STREET, WORCESTER, MASS.

— arba —
M. PALTANAVIČIA, 14 VERNON STREET, WORCESTER, MASS.

Taipgi meldžiam ir visiems savo pažįstamiems mūsų naują adresą pasakyt. Nors mes gromatas gausime pasiųstas ant seno antrašo, bet meldžiam priprast prie mūsų naujo antrašo. Vietinių lietuvių meldžiam nepaklyst, ateit ant mūsų naujo antrašo, po No. 14 Vernon St., tai yra ant kampo Ward St., labai lengva rast nuo senosios vietos.

EDWARD LOFTUS

169 Warner Ave., Worcester, Mass.
Telephone Cedar 3573—W.

Dirbo visą murininkystės darbą ir tinkavojimo darbą. Savo užduotį atliko kuogeriausia.

NEW ENGLAND GLASS CO.

Tel. Park 7306.

90 Green Street, Worcester, Mass.

Sudėjo stiklus į mūsų namą. Darbą atliko labai gražiai.

ROYAL BAKING CO.

31—33 Lafayette St.

Kepa gardžiausią lietuvišką duoną, visokius pyragus, keikus, pyragaičius ir tt.

UP-TO-DATE LUNCH.

1 MILLBURY STREET.

Moderniškiausia lietuvių valgykla. Gamina gardžius valgius. Pasotina lietuviškus apetitus.

SVENSON-LINDSTROM HTG. & ENGN. CO.

142 Green St., Worcester, Mass.
Telephone Park 3344.

Sudėjo pečių ir trubas garu šildyt visą namą, darbą labai gražiai atliko. Rekomenduojam visiems.

P. W. WOOD LUMBER CORP.

LUMBER & CEMENT

Garden Street, Tel. Park 4720-4721.

Pristatė mums visą medį, reikalingą prie budavojimo. Savo užduotį kuogeriausiai atliko, rekomenduojam visiems.

PRANAS LEVERIS

VEDE VISĄ MEDŽIO DARBĄ.
GYVENA:

211 VERNON STREET,
WORCESTER, MASS.

KAS PABUDAVOJO "AMERIKOS LIETUVIO" NAMĄ?

"Amerikos Lietuvio" namą pabudavojo žemiaus nurodyti kontraktieriai, darbą labai gražiai atliko ir viską sąžiniškai padarė. Worcesteriečiai, jeigu kas budavos kada savo namus, mes rekomenduojame šiuos visus žmones del visų norinčių budavot namus. Žemiaus padėti adresai yra visų kontraktierių, kur galite pamatyti kas kokį darbą dirba ir reikale prie jų K R E I P T I S.

SCRIMGEOUR ELECTRIC CO.

201 Commercial St., Worcester, Mass.
Telefonas Park 7499.

Suvedė elektrai visas dratas ir darbą kuogeriausiai atliko.

MARSH B. T. CO.

MASONS MATERIALS.

25 Crescent Street, Worcester, Mass.
Telephone Park 995.

Nuo šios kompanijos mes pirkome plytas labai prieinam kaina ir geru tas labai prieinama kaina ir geru

KESSELI & MORSE CO.

TILE WORKS

9 Hartshorn Ave, Worcester, Mass.
242 Canterbury St., Worcester, Mass.

Sudėjo reikalingus marmurus prie namo. Darbą atliko kuogeriausia.

I. NAGEL, ROOFING.

16 Harrison Street, Worcester, Mass.
Telephone Cedar 995.

Uždėjo mūsų namo stogą. Darbą atliko kuogeriausia. Rekomenduojam visiems.

STAFFORD IRON WORKS, INC.

135 Stafford St., Worcester, Mass.
Telephone Park 1914.

Nuo šios kompanijos pirkome visokius geležinius balkius. Labai gerai patarnavo.

CITY TRUCK CO.

12 Ward St. Worcester, Mass.
Telephone Park 3868 & 1931

Patarnavo mums su išvežimų žemių iš sklepo ir perkraustymu mašinų. Darbą atliko labai gerai.